

Un nou atemptat contra la democràcia a Espanya –i Europa s’ho mira i calla

written by Axel Schönberger | 30 de juliol de 2018

A una democràcia decideixen els electors i electores a les urnes electorals a qui volen donar el seu vot. El 21 de desembre del 2017 va ser el desig democràtic majoritari a Catalunya que el 130è president de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont, fos confirmat en el seu càrrec. El crítocrata espanyol Pablo Llarena va impedir no sols això, sinó que, a més, va denegar a uns quants presos polítics, mantinguts en presó preventiva, que com a diputats elegits poguessin fer ús dels seus drets electorals tant actiu com passiu que els hi pertoca com a diputats, així com la seva immunitat parlamentària.

Les decisions dels alts tribunals espanyols des de l’octubre del 2017 són decisions d’una justícia injusta, que sense cap base legal real empresona polítics per impedir que es dediquin a una tasca política pacífica i a exercir el mandat que han obtingut en unes eleccions lliures i democràtiques. Pel que fa a Polònia, els representants de la Unió Europea lamenten la influència del poder executiu damunt del judicial que consideren inadmissible. D’Espanya, on des de l’octubre del 2017, l’estat de dret, la separació de poders i la democràcia són demolides sense miraments i es trepitgen els Drets Humans, la mateixa Unió Europea, amb una cínica doble moral difícil de superar, n’aparta els ulls i calla.

Quant de temps consentiran els ciutadans i ciutadanes de la Unió Europea aquest comportament? Sembla com si els actuals dirigents europeus es proposessin de fer sorgir a tot Europa un nou moviment social que defensés els Drets Humans de la nació catalana, davant d’Espanya i de la Unió Europea, i que

exigeixi el respecte i el compliment de les garanties de la Carta Europea de Drets Humans, tant a Espanya com a la resta d'Estats de la Unió Europea.

Qui encara segueixi sense comprendre fins a quin punt critòcrates de la mena de Pablo Llarena fan a Espanya el que els dóna la gana, que es miri la darrera sentència del jutge espanyol: sobre la base d'uns plens poders pensats contra terroristes, Llarena priva a diputats del Parlament català, contra els quals no s'ha dictat cap sentència, de la seva condició de diputats, per tal de corregir judicialment els resultats de les eleccions del 21 de desembre del 2017, que no li van agradar a l'Estat central espanyol. Es tracta dels acusats arbitràriament de rebel·lió: Carles Puigdemont, que segueix sent el president legítim de Catalunya; el vicepresident, Dr. Oriol Junqueras, i a més Jordi Sànchez, Raül Romeva, Josep Rull i Jordi Turull. Que els estatuts del Parlament català prevegin que en un cas així només perden el mandat si així ho vota una majoria del Parlament, a critòcrates espanyols com Pablo Llarena tant se'ls en dóna. Recordem la història de molts anys, de les decisions partidistes del Tribunal Constitucional, i l'aplicació –il·legal sense cap dubte– de l'article 155 de la Constitució espanyola des del 27 d'octubre del 2017, a la que no es van oposar en cap moment ni la fiscalia ni la magistratura espanyoles, encara que el govern espanyol va vulnerar la Constitució espanyola, el dret orgànic de l'Estat espanyol (l'Estatut d'Autonomia català) i el dret vinculant internacional, quan va destituir el Govern català elegit democràticament, va dissoldre el Parlament català i va convocar il·legalment noves eleccions a Catalunya, sense tenir-ne cap atribució.

Pablo Llarena i tots els jutges que a Espanya han estat responsables de les greus vulneracions dels Drets Humans a Espanya, han d'anar a parar al banc dels acusats davant d'un tribunal internacional. Ni més, ni menys. Jutges que de manera

tan esclatant vulneren l'ordenació jurídica del propi país i atempten contra el dret internacional vinculant, que priven de la seva llibertat a pacífics polítics que tenen altres idees, i s'inventen delictes que no existeixen al codi penal en el moment que aparentment s'han produït, són els que han d'anar a parar entre reixes. Que ara fins i tot els lloguers que diuen que l'Estat ha perdut a les escoles públiques que el 1r d'octubre del 2017 van servir de locals de votació pel referèndum d'autodeterminació, els considerin part dels diners aparentment malversats per Carles Puigdemont i els seus consellers –per un referèndum, ben entès, que havia estat convocat pel Parlament català en funció dels Drets Humans i de la lliure autodeterminació del poble català, garantits per l'ordenament jurídic espanyol– demostra més que clarament que a aquests jutges tot els hi és bo per conservar la unitat d'Espanya tan encarida per Francisco Franco. Espanya (en llatí «Hispania») designava originàriament tota la península ibèrica, cosa que no va impedir a Portugal d'independitzar-se el 1640 d'Espanya altra vegada i definitivament.

En un primer procés civil, Pablo Llarena s'ha de presentar el 4 de setembre del 2018 davant d'un tribunal belga. Ell, que sempre s'ha omplert la boca quan es tractava dels polítics empesos a l'exili per la justícia espanyola, dient que ells serien fugats de la justícia, no tindrà segurament la valentia d'obeir el requeriment de Bèlgica. El Tribunal Suprem d'Espanya ja ha demanat al govern espanyol que faci pressió sobre Bèlgica, per tal que el govern belga influeixi a favor de Pablo Llarena en el tribunal corresponent. El que passa és que el Tribunal Suprem espanyol no sembla haver-se adonat que la justícia belga –al revés que a Espanya– és independent de la política i a Bèlgica es practica realment la separació de poders, que a Espanya ja només existeix sobre el paper. Però a Espanya ja es veu ara a tot arreu que Pablo Llarena i els seus col·legues, de mica en mica estan agafant por que possiblement se'ls demani comptes dels seus actes. Realment els actes dels cròcrates espanyols han de ser sotmesos a una investigació

criminal. I qui calla davant de tot el que passa a Espanya des del 2017, perd qualsevol dret a criticar públicament altres països europeus per vulneracions reals o imaginades del principi de separació de poders.

Però també el nou govern socialista d'Espanya es mou en un curs de confrontació amb Catalunya, i demostra que valora en poc els Drets Humans i els té com a prescindibles i de cap manera universals. El 9 de juliol del 2018, la vice-presidenta espanyola Carmen Calvo va dir de manera completament seriosa que el dret humà d'autodeterminació i el dret vinculant dels pactes de Drets Humans (als quals Espanya es va subordinar en el seu dia sense reserves i el contingut dels quals, a través de la seva Constitució, va fixar com a dret vinculant prioritari per damunt del dret nacional espanyol) no existeix a cap democràcia del món ni tampoc a Espanya! O sancta simplicitas! És que no coneix, la vicepresidenta espanyola, ni la Consticució espanyola ni el dret internacional vinculant? O és que al final considera catalans i bascos com a «éssers inferiors», que no tindrien cap dret a fruir dels Drets Humans? Sí, senyora Calvo, la terra és plana, a Espanya no hi ha presos polítics, el Dret Humà d'autodeterminació no és vàlid a cap democràcia, i els elefants poden volar movent les orelles...

Traducció de l'alemany al català: Pere Grau i Rovira (Hamburg)

Publicació original:
<https://www.change.org/p/12429466/u/22994079> (10 de juliol de 2018)